

u jeho příslušného obchodního soudu, nýbrž i z účelu, který ustanovením třetího odstavce čl. 21 obch. zák. jest sledován, aby totiž byla vyznačena souvislost právních vztahů hlavního a odštěpného závodu mezi sebou, při čemž jest zajisté přirozeno a odpovídá povaze věci, že napřed musí předcházeti zápis odštěpného závodu v rejstříku soudu hlavního závodu, jako to pro společnosti s ručením obmezeným ještě výrazněji předpisuje § 59 zákona ze 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. Vzhledem k uvedenému jest zřejmo, že jsou zde předpoklady § 16 nesp. patentu a bylo nutno obě usnesení nižších soudů změnit a tak jak uvedeno naříditi. (Stejně rozhodnuto bylo usnesením zdejším z 27. května 1919 č. R II 59/19 Sbírký I. díl čís. 184.)

Čís. 1466.

Dodatek, poukazující na vlastnost svědeckou, může se státi též odkazovacím znaménkem k stejnému dodatku svědka předcházejícího.

(Rozh. ze dne 7. února 1922, R I 63/22.)

K pozůstalosti přihlásila se dědička ze závěti a dědička ze zákona. Tato popřela pravost závěti a byla poukázána pozůstalostním soudem na pořad práva. Rekursní soud usnesení potvrdil a Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu z těchto

důvodů:

Podle § 126 nesp. říz. má dědic ze závěti býti poukázán na pořad práva proti dědici ze zákona, popřena-li pravost posledního pořízení, nebo není-li poslední pořízení zřízeno v náležité formě. Nestačí však pouhé, ničím nedoložené popírání pravosti posledního pořízení dědicem ze zákona, by role žalobce byla přikázána dědici ze závěti, je-li poslední pořízení jinak formálně bezvadným. Dědička ze zákona popřela pravost posledního pořízení zcela všeobecně, neuvedši, proč tak činí. Popřela i platnost poslední vůle a to proto, že třetí svědek Josef R. nepřipsal ke svému jménu dodatku, naznačujícího jeho svědecké poslání, když pod slova »dožádaný svědek«, při podpisu druhého svědka připsaná, učinil odkazovací znaménka. § 579 obč. zák. v doslovu III. novely ze dne 19. března 1916, čís. 69 ř. zák. žádá, by dožádání svědci poslední vůle se podepsali na listinu, poslední vůli obsahující, s dodatkem, poukazujícím na jich vlastnost svědeckou. Jak poukaz ten má zníti, zákon nepředpisuje a nevyklučuje též, aby dodatek se nestal odkazovacím znaménkem k stejnému dodatku svědka předcházejícího. Dle protokolu o vyhlášení poslední vůle nevzešly pochybnosti o tom, že poslední pořízení co do zevní formy bylo zřízeno způsobem bezvadným a řádným. Není zde tedy zjevných vad listiny, o posledním pořízení zřízené, a nejsou dědicem ze zákona udány důvody tvrzené nepravosti posledního pořízení. Pouhé popření pravosti závěti bez uvedení důvodů však ku změně žalobní role nestačí (§§ 125 a 126 nesp. říz.).